

Muistan vielä, kuinka nauroit kukkain niittyhaassa. Aina murheen verkot katkoit, kun ol' mielein maassa. Muistan, kuinka lapsoseni leikit aamuvarhain, pieni ilonsäteheni luona ruusutarhain. Muistan äänes' kaiun kirkkaan, kun lauloit tuuleen keväiseen. Joikus helkkyi, nousi verkkaan ylös taivoon siniseen. Muistan hiustes' kukkaistuoksun, kun kanssain kevään valossa kuulit kosken pauhun, juoksun vihreässä salossa. Muistan silmäis sinilähdet: ne lailla vetten päilyivät, tuikkivat kuin kirkkaat tähdet. Niiss' murheen varjot häilyivät. Muistan, kuinka herkkä, siro oli piirtees' jokainen. Kuolon kylmä, jäinen kiro vei multa sinut, pikkuinen. Eräänä yönä kuolon halla hiipi sieluus', ruumiiseen. Aamulla päivänsäteen alla nukuit uneen ikuiseen. Muistan, hymyn aavistuksen ruusuhuulillasi näin, uuden päivän kajastuksen idän taivaanrannass' päin. Sielus' vapaan linnun lailla lensi ylös Taivaaseen, valkosiivin huolta vailla eloon, riemuun ikuiseen.